لنده‌کیسه
رندی
Ketabton.com
ليكوال : افتخارالله افتخار

(c) ketabton.com: The Digital Library

﴿ بِسْمِ اللَّـهِ الرَّحْمَـٰنِ الرَّحِيمِ ﴾

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پېژندنه

نوم رنډۍ / لنډه کیسه

لیکوال افتخارالله افتخار

ایډیټ ا.ر افتخار

کمپوز ا.ر افتخار

پښتۍ ډیزاین ا.ر افتخار

تاریخ ۵ / ۰۴ / ۱۴۰۲

چینل https://t.me/Aftekharullah_Aftekhar

فسبوک Aftekharullah Aftekhar

واټساف 00989908400450

په خپل نوم د خپرولو حق هیڅوک نه لري. حقوق له لیکوال سره خوندي دي

زما نشرې شوې کیسې

۱سپیڅلې ښځه / لنډه کیسه

۲ ماته منظوره ده / لنډه کیسه

۳ د ښځې خور سره / لنډه کیسه

۴ رنډۍ / همدا اثر

هیره دې نه وي چې دا ټولې کیسې د Aftekharullah Aftekhar په ټلګرام کې موندلی شئ، بلکل پري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

**(هاغو ژونديو ته چې د محبت په نوم وژل شوي
او اوس هــم د مينې ترانې پـــه لــوړ غږ وايي)**

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې خبرې

که په دې طمعه ناست یې چې یو وخت به هر څه ښه شي نو همدا اوس پاڅه، ځکه که هر څه خپله سمیدای شوای نو حرکت د څه لپاره دی؟ موخه مې دا ده چې تر کومه به پلار، وروڼه د لور او خور حقونه د فرش لاندې کړي؟ پښتونو! که مينه کول درته د جونو جرم ښکاري؟ دا هم جرم دی. نه ورته غوږ ږدئ او نه یې اورئ. همدارنګه د پښتو په بالښت ډېره ووهه او د اسلام کتاب مطالعه کړه. چاته چې رب تعالی د خوښې اختیار ورکړي نو دې کې به ډېر حکمتونه وي. بس کړه، له دې بې ځایه پښتو او غیرت نه تیر شه چې سبا پکې لور او خور ښځه **رنډی** جوړیږي. په دې زه او ته ملامت یو. راځئ چې له خور او لور نه د هغې د رشتې خوښه انتخاب واورو. دا دې ګاونډی نه، ستا لور او خور ده. په ډاډه زړه ورسره وغږیږه او وایې وره چې راتلونکې کې نه ته پښیمانه شې او نه لور او خور.

دا کیسه به تاسې ته خپله وغږیږي چې حقیقت څه دی او څه څه ګټې لري. ډاډه یم چې ما به د نوم انتخاب کې زیاتی نه وي کړی، که مې تولنه کې دا کیسې نه پیدا کیدې نو ما به داسې قلم نه روانوله. منم چې د رنډیو واقعي کمې دي خو که پام وکو له څاڅکي څاڅکي باران جوړیږي. راځئ چې د دې باران لپاره د امن چتر په سر ودرو لکه څنګه چې زوی انتخاب اورو منو، داسې که د لور او د خور نه منو، باید وایې ورو او پریکړې ته یې احترام ولرو. ژوند دلته بیا نه راګرځي. هر کس باید خپله مینه خپل حق ترلاسه کړي.

خبرې نه اوږدووم خو که کیسه کې کومه تیروتنه شوې وه، د یو کوچني ورور په حیث راته ښښنه او په ګوته کړئ. زه ستاسې نظریو ته احترام لرم.

دا تاسې او دا رنډی لنده کیسه...

ستاسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

افتخارالله افتخار

پیل

د شهادت په ګوته یې پیاله د کونډې په زریعه تاووله یو دم یې په ورغوي د پیالې ساه بنده کړه.

عصمت ته یې مخ کړ.

-زه یو نظر لرم!

عصمت له غرېپ ورسته پیاله لاس کې ونیوله د اوریدو لپاره یې وریځې تندې ته وخوځولې

جواد خبرې پیل کړې پیالې ساه واخیسته

ـ ګوره اول مې واوره بیا ورسته را غرېږه زه وایم د اسد د پام بدلولو لپاره هغه باید رنډۍ ته بوځو کیدای شي له مینې یې زړه تور شي او نور به داسې سربداله نه ګرځي. یار! وخت ډیر وشو دا دې کال ته نږدې ده چې مینه یې واده شوې او هغه ورځ تر بلې خرابیږي کوم څه نه و چې مونږ د اسد لپاره ونه کړل وګوره اته نهه میاشتې کیږي چې د ښار هر پارک، کوڅه پرې ګورو خو تاثیر یې پرې ونه کړ اوس ته وو ایه؟

عصمت لنډ ځواب ورکړ.

ـ ډیر چټي فکر دې کړی!

بیا یې پاتې پیاله خولې ته پورته کړه له غرپ ورسته یې په اشاره ورته وویل چې ځانله پیاله ډکه کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

جواد بیا د پیالي خوله بنده کړه شیبه ورسته يې له خپلې مخې يو څنګ ته وخوروله.

- همدا ځای دې نښه وي ما په نن زمانه کې داسي مېين نه دي ليدلي او که په اسد څه وشو بيا ته له مانه خفه نشي هو...

عصمت را نيغ شو خو خبرو کې جدي ښکاريده.

- يار ته څه په ګډو وډو سر يې. ولي اسد يواځې ستا ملګرى دى؟ او بيا ته ملا ته د شرابو ست کوي هغه د عاشقی تر څنګ يو ايمانداره ځوان دی که زه يې ومنم هغه يې نه مني. پوهيږم چې د هغې جدايي زېوولی خو څه وکړو مونږ ټولي هڅي وکړې آن وګوره ښار ته مو راوست دلته مې خپله حجره کې ديره کړ شپه او ورځ يې د پام بدلولو په هڅه کې يو اوس هم زه ملامت يم!؟

- چغې مه وهه زه درته همدا خبره کوم زنا داسي عمل دی چې د انسان له بدن نه د ميني ټوله نشه اوباسي. زه وايم چې دا مينه يې له دماغو والوزي او مونږ ته پخوانی اسد په لاس راشي.

- خو يار دا ستره ګناه ده که دا کار هغه وکړي ګناه کې مونږ هم ورسره شريکان يو.

جواد پوی شو چې دا يې راسره مني.

- په مينه کې ټينګار زمونږ ځواک نه بلکې مونږ کمزوري ښايي. اسد کمزوری شوی اوس به مو هره خبره مني.

خالي پياله يې تر پتنوسه نږدې کړه ډډ بالښت ته عصمت تکيه شو.

- وبه ګورو نن شپه يې سر درد کاوه ځکه مې حجره کې ځانله پريښود مونږ خو ټوله شپه په موبايل مصروف مخلوق يو کله يو سره غږيږو کله بل سره ځکه ستا خواته راغلم.

له يو څه بحث ورسته دواړو په موبايل کې سترګي ښخي کړې.

شپې ورځې ته ښه راغلاست وويل او خپله په مخه لاړه...

د سهار شين چای څکلو ورسته په بيګانی موضوع سره بيا وغږيدل جواد ورته وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما بیګا شرف ته مسج کړی و. نمبر یې رالیږلی اوس به ورته زنګ ووهم. دوهم زنګ جواب شو، له سلام کلام ورسته خبرې ته راغلل.

ـ خو کسه یاست؟

ـ اغه مونږ خو درې کسه یو خو کار یو کوي.

ـ ماته څه مشکل نشته. نوی شی دی، خوشحاله به مو کړي.

ـ ښه، ښه ادرس راکړئ؟

ـ ادرس اسانه دی خو د یو پروګرام څلور زره اخلم خبر ښه وي چې بیا دلته شور نه منم.

ـ اغه سمه ده مشکل نه لرو.

ـ هه ادرس واخله د...

ـ سمه ده بیا درته زنګ کو.

اړیکه یې پرې کړه خو عصمت خندا ونیو جواد هم ورسره ملګرتیا وکړه ښه شیبه یې پرې ګپ جوړ کړ، ورسته روان شول.

لس دقیقې بعد اسد ته ورسیدل. د عصمت کوچنې ورور د چایو لوښې تولول. شیبه ورسته له حجرې ووت. له ښه راغلاست ورسته دواړه د اسد خواته کیناستل اسد په خپلو وریښمنو ویښتو کې ګوتې پورته تیرې کړې، غټې سترګې چې لاندې حلقې یې سرې معلومیدې. دوی دواړو ته یې په خوږ نظر وکتل ښکلی مخ یې مسکا معاصره کړ په کرار وغږید:

ښکه یاست زما محافظانو بیا مې کوم خوا وړې که څنګه او پوهیږئ بیګاه خوب کې هغه د خدای په قدرت جوړه شوی نبیه ...

جواد یې خبره غوڅه کړه پوهیده چې دا بیا د سیلاب او د هغې کیسه کوي.

ـ اسده ګوره مونږ نن تا داسې ځای له بوځو چې تا یې تر اوسه فکر هم نه دی کړی!

اسد له خندا سره نیم وخځیده.

ـ لکه چې زندان له مې بیا یئ ها؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

درى واړو وخندل، عصمت ديوال ته ډډه شو.

ـ نه ياره له دې هم بدتر دی خو ستا لپاره ښه دی زمونږ په فکر!

ـ يارانو ما د ژوند خوږو سره خدای په اماني کړې اوس زه له دوزخه هم نه يريږم!

جواد پوه شو چې دا اوس زمونږ د ياری په نشه کې غړيږي خو بايد خلاصه ورته ووايم عصمت ته يې اشاره وکړه او د نه کولو خبره يې د ژبې سر ته راوسته او کرار يې پوکی ورکړ.

ـ اسده دا ځل مونږ تا د يوې رنډی خواته بيايو!

همدومره يې وويل خو د مخ رنګ يې وتښتيد، نور د ويلو ځواک يې نه درلود.

هغه د لاس ګوتمې سره مشغول و، پرته له دې چې په قهر شي او يا ورته وګوري په ارام يې لنډه جمله بيان کړه.

ـ مينه بايد نيکمرغي راولي نه ناروغي.

جواد ته خو دې خبرې مرګ ورکه خو عصمت ځان رانيغ کړ.

ـ منم چې دا لار غلطه ده خو ستا د وياړ لپاره وايو ته بايد خوشحاله اووسې.

اسد له ګوتمې سره لوبې کول پريښود، بره يې ورته وکتل.

ـ د وياړ ورځ که يوه ورځ وي خو د بې نومی له سلو کالو ژونده غوره ده، ته چې څه ته د وياړ په نظر ګورې هغه وياړ نه دی. وروره بد نامي او بد نومي ده هم دلته او هم هلته. د شهادت ګوته يې پورته ونيوه.

دا چې جواد يې د راضي کولو ژمنه کړې وه، ځان کې يې بيا قوت راپيدا کړ خو بل ډول وغړيد سره د غوسې.

ـ اسده! که راسره لاړ نشوې، قسم دی چې ټول عمر دې ونه بښم او نه به درسره وخاندم ما هم مړ وبوله.

اسد په لومړي ځل دومره لويه خبره واوريده. د دوی په يارانه کې تر اوسه داسې نه و شوي چې يو بل دې په معمولي خبره خفه کړي. دا نو ورته ګرانه تماميده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه چې کتل یې دوی ماسره څومره خفه دي اوس دا ناروا هم زما لپاره کوي زه د خپلې مينې ګناهګار يم.

ـ سمه ده شور مه جوړوه !ځم درسره.

دواړو ترې غيږ په يوه خندا تاؤ کړه.

درې واړو په ځان ګوتې ووهلې خو اسد دومره خيال د ځان ونه که شيبه ورسته د جواد په موټر کې راغلی بيرته سپاره شو او د رنډۍ مالک ته يې زنګ ووهه چې زموږ تر تګ او راتګ پورې بايد هيڅوک نه وي، موږ در روان يو. دا چې د رنډۍ مالک د پيسو اوريدلي وو، په خلاصه سينه يې ورته ښه وکړه.

نن چې په اسد کوم قيامت راتلونکی دی، هيڅوک نه پوهيدل. د ښار ګڼه ګوڼه مخ په زياتيدو وه ، خاموشي د ښپو لاندې کيده.

موټر په سرای کې ودريد. درې واړو ځانونه عجيب احساسول، لويه وجه دا وه چې دا قدم ورته لومړی و.

د ادرس سره سم مخته تللي و، د ښار لړې ښندې ته خام او پښو کوروڼو کوڅه کې يې د يو کور ور ته څو ضربې ورکړې، ور زر خلاص شو. مخکې له ښه راغلاسته يې په کور ننويستل، د رنډۍ مالک له وره کوڅه کې سر ښکته پورته تاو کړ، زر شاته شو، دروازه يې بنده کړه او همدلته لنډې کوټې ته يې دننه کړل. دا کور ډير پراخه نه و خو دوه کوټې يې عمومي دراوزې ته مخامخ لړې ښنګ ته پرتې وې او دا يوه د دروازې سره بيخي جوخته تقريباً تر منځ يې اووه متره صاف دالان يې لره. کوټه کې درې کسه خاموش او يو غريده خبرې يې دوی ته ډيرې عجيبې او نوې ښکاريدې. اسد سر ټيټ اچولی و، جواد ووېل:

موږ ته يې څه چې پيغله او دې کار سره نوې ده زموږ دا يو ملګری لږ د زړه بيمار دی بس دا مو راوستی سړيه باقي موږ دوه دا کار نه کوو هو د رنډۍ مالک د لاس په خوځولو قناعت ښوونکی و غريده.

ـ تاسې له ځانه ليوني مه جوړوئ داسې جينۍ په ټول ښار کې نه پيدا کيږې يو خوا ښايسته او بل خوا ډيره نرمه ده زه خو وايم په وار وار ورځئ سبا به ارمان کوئ خو بيا داسې شی نه ميلاويږي...

عصمت يې خبرې ونيولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ګوره مونږ وايو چې يو کس دی بس يو دی. ته اوس د پيسو لپاره راته د غر نه غوښنه مه جوړوه!

- سمه ده خو تاسې په باغ تيريږئ او منې نه خورئ. بيا داسې وکړئ زه د يو پروګرام څلور زره اخلم .پيسې راکوه او ملګرې مو ورلیږئ هغه ستاسې شی اماده دی.

جواد زر جيب ته لاس کړ، له بټوې يې غټ لوټونه جلا او سړې ته يې لاس کې کيښودل.

سړی مسکی شو، نوې لوټونه يې له نظره تير کړل، اسد ته يې وويل:

-ورځه ځوانه او د ځوانۍ مستې دې وباسه!

اسد ملګرو ته وکتل.

هغوی د سترګو په اشاره ورته وويل چې ورځه!

د رنډۍ مالک کړکۍ ته مخ کړ:

-هه هاغه مخامخ کوټه ده ورځه ورځه بنه داده.

اسد ورته بد بد وکتل، ملګرو يې ديکه کړه:

-ورځه کنه خله ناست يې!

له کړې ژمنې په شا کيدلی نشو مات مات پورته شو د کوټې له وره په وتو و چې عصمت د رنډۍ مالک ته وويل:

که هر څومره وخت يې نيوه مزاهمت به ورته نه کوئ زه د هر ساعت دوه زره درکوم.

هغې ورته په سينه غبرګ لاسونه کيښودل.

اسد له کوټې بهر خو نا زړه کرار کرار قدمونه واخيستل مخامخ کړکۍ نه پرې د ولاړې پيغلې نظر ولړيد د بدن وينه يې ګرمه شوه د زړه زربان يې ان په خپله اوريدل د سترګو اوښکو يې ځان لويدو ته اماده کړ. يو قدم شاته لاړه غبرګ لاسونه يې خولې ته يوړل او کلکه يې بنده کړه پوهيدله چې چيغې مې تر اووم اسمانه رسې غاښونه لکه ماشوم چې يخ ووهې داسې کړسيدل په زړه يې څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوج شو غوښتل يې را بهر يې کړي په اوښکو لامده لاسونه يې له خولې جلا کړل په بنده بنده ژبه ګويا شوه:

خدايه مينه مينـه په داسې ځای کې وينم

چې کټل يې راتـه ډېر ښکاري بې خونده

را روان کس نه هماغلته ساه واخلـــــه

يا خو ما کړه له دې ژوند نـــه بې ژونده

اسد د انګړ منځ ته راورسيد، جينۍ يو دم منډه کړه، کړکۍ پرده خوره شوه، ور يې بند کړ، شاته راغله، پرده يې ونيوه ،له کړکۍ يې بيا بهر وکتل. اسد را نږدې کيدو کې و، د الماری تر څنګ په سينګار ميز پروت د ميوو رقاب تر څنګ يې چاقو ته پام شو. تيزه تاوه شوه چاقو يې را پورته کړ څوکه يې اسمان په طرف سترګو ته يې نيغ ونيو اسد دروازې ته ودريد خو زړه يې نه کيده چې دروازه ووهي!

د جينۍ خبرې قاتلانه شوې، اوښکې يې په ورغوي پاکې کړې، لاس يې د تشې نه په لاندې برخه راښکه ،چاقو ته مخاطب شوه:

په ياد ولره که اسد زما غوښتونکی شو نو ته ځان کې د حضرت ابراهيم د چړې خوی پيدا نه کړې بايد چټک کار وکړې، يو به ختمن له منځه وړې.

له دی سره دروازې يوه کراره ضربه وخوړه.

د جينۍ د سترګو ګاتې د دروازې طرف ته تاؤ شول بيرته يې لاندې رقابی ته کږې کړې. لاسونه يې ښکته شو. د مالګې له کوټې يې سر جلا، بيا يې ټول پياله کې خالي کړ. پياله دوه ګوتې مالګې ونيوه، له جيک نه يې پکې اوبه واچولې. دا ځل پياله پوره ډکه شوه.

دروازه کرار وټکيده، جينۍ شاته وکتل بيا يې اوتر پيالله کې چاقو ښخ کړ، حرکت يې ورکه. اوبه او مالګه يې سره يو کړه ،پياله يې خولې ته پورته کړه، بې له دمې يې پياله خوله کې خالي کړه. سخته وتوخيده خو په خوله يې لاس کېښود چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غږ بهر ونه وځي. د سينګار ميز هنداړې کې يې ځانته وکتل پوښتنه يې ورڅخه وکړه:

-بايد غږ کې مې تغير راشي !

رښتيا هم غږ يې ډېر شوى وو لکه ستونى يې چې پاره پاره کړى وي.

زړه کې خوښه شوه خو ظاهرً نه معلوميده. سمدستي يې له خپل څادره کلک تمبوزک وواهه، چاقو يې انتخاب ځاى کې کيښود، اوښکې يې پاکې کړې، مخ يې دروازې طرف ته کړ لکه دوزخ ته چې روانه وي. دومره نا زړه دروازې ته نږدې شوه ،کونډه يې لاندې کش کړه، ور خلاص شو، بيرته په شا لاړه. ديوال سره پروت چيرکټ ته په فاصله کې مخامخ ودريده، زړه يې زيات درزيده، لاس يې پرې کيښود.

د دروازې اوار کرسار شو. اسد بوټونه وښکل، کوټې ته داخل ننوت خو بره يې نه کتل. جينۍ له موقعې ګټه واخيسته تيزه لاړه د ور کونډه يې بيرته بره ور ورسته ،راتاوه شوه خپل ځاى کې ودريده. اسد ډير شرم محسوساوه. همدلته ودريد.

له خولې يې کوم حرف نه واته جينۍ ورته د ناستې اشاره وکړه تاؤ شو چيرکټ کې کيناست نظر يې فرش کې ونښلو خبرې يې پيل کړې:

هيله ده تاسې خفه نشئ. زه ملګرو دلته په زور او مجبورۍ راوستى يم. زما د کار سره هيڅ زړه نه لرې او نه تاسې ته ګوټي در وړم. تاسې ارامه اوسئ.

جينۍ ارامه ساه واخيسته خو د اسد غږ پسې ليونۍ وه ډير خوږ پرې لږيده. په سترګو کې ډنډ اوښکې يې بيا د څادر په څوکه پاکې کړې. غوښتل يې چې ورمنډه کړي او کلک يې غيږ کې ونيسي خو داسې يې نشو کولاى. اسد د پخوا غوندې تازه نه ښکاريده ډير بدلون يې کړى.

جينۍ رقابې له پام شو، ور لنډه شوه، را اوچت يې کړ. د اسد څنګ ته يې په چيرکټ کيښود. په پره پره غږ يې وويل:

-دا واخله وخوره!

اسد منو او مالټو ته وکتل سر يې وخوځاوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-نه يې خورم مننه.

د جينۍ له خولې ناڅاپه ووتل:

-اوهو ستا خو منې خوښيږي کنه څنګه يې نه خورې؟

اسد جټکه وخوړه، جينۍ په کړې خبره پښيمانه شوه. بيا يې اوږده کړه:

ـ مطلب مې نن سبا ځوانان منې ډېرې خوښوي.

ـ هو ما هم خوښولې خو اوس مې عادتونه بدل کړي.

جينۍ په فرش ګونډې ووهلې په خپلو پوندو ورته مخامخ کيناسته.

ـ ولې دې عادتونه بدل کړي؟ ته ځوان يې پس له ماتې بايد بيا ځان جوړ کړې د پخوا په شان.

ـ ستا خبره سمه ده خو زړه چې مات شي د پخوا په شان نه جوړيږي.

جينۍ ځان ناخبره واچو.

ـ تاسې په مينه کې ناکام شوي ياست؟

ـ په مينه کې ناکام که بيا امتحان ورکړي، کاميابيږي خو ما هغه او هغې زه بايللي يم او د بايلاتو لپاره بيا امتحان نشته.

جينۍ يې څيره کې سترګې داسې ښخې کړې وې لکه څه چې پکې ترې ورک وي. سرې شونډې يې د تبوزک لاندې وخوځيدې:

ـ هغه کم بخته جينۍ څوک وه؟

په داسې حال کې چې اسد له خپلو ګوتو سره مصروف وو، په ډک زړه يې کيسه پيل کړه:

يوه د جنت مرغۍ، د کوهي قاف ښاپيرۍ، زما د مينې ليونۍ او د ځمکې سپوږمۍ وه. هغه شاعره نه وه خو ځينې وخت د حالاتو په کتو يې له خولې بيتونه وتل. مونږ سره نږدې له اووه کالو يو بل پيژندل باور وکه د پيغلو ډله پرې ښکلې ښکاريده. د هغې غږ مې په ډک شور کې پيژانده. د خوند خبره دا وه چې ګاونډۍ مې وه. زما له خاطره به کومې بهانې نه وې چې دې به کور کې جوړولې تر څو ما ووينې. په کومه ورځ به مو چې يو بل ونه ليدل ،مونږ ته خوب نه راتله تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې چې سبا به مو ختمن ليدل کول .زمونږ په مينه تنها زمونږ کورنۍ نه، چارچاپيره ګاونډيان او داسې نور کليوال هم پوهيدل. باور وکه مونږ به په مثالونو کې ياديدلو. زمونږ جوړه خاص بلل کيده. هغې به چې د راتګ لپاره بانه پيدا نشوه کړای بيا به زمونږ کور ته په ديوال را چپه وه. او رښتيا دې کوټه کې د لونګو بوی زيات دی زما د لونګو بوی خوښيده هغې به هميشه په سينه پاس لونګ ګرځول، د زلفو په کمڅو کې يې هم نغښتي ول. هغې ليونۍ زما له هر عادت سره مينه لرله زما خوښيده چې هغه راته داسې مخامخ کيني لکه ته چې ناسته يې او اتفاق ته وګوره زما سور رنګ خوښيده او دا کوټه له سور رنګ نه ډکه ده. هاهاها دې سره خندا ونيو خندا کې يې غږ ورک شو ورسته بدلون سره واريدل شو دواړو سلګۍ وهلې يو بل ته مخامخ خو وخت يې تر منځ داسې غرونه درولې و چې ړنګيدل يې د انسانانو نه د ديوانو کار وه دوی فکر کاوه ګونډې مونږ سره تړوله نړی خفه ده خو داسې نه وه يواځې ترى قسمت په ښنګ و خو که خبرې يې کولای شوې ويلې به يې وو ورته:

ستا مينه ستا په وړانــــــدې تاته ناستـــــه

ورشه تاؤ کړه ترينه غبرګ دواړه لاسونه

يو خدای ړوند کړی و خو چې بله بينا وه هغې غږ نه کاوه.

جينې په مخ دواړه لاسونه کيښودل ډير زړه يې وکه چې ور منده کړه غيږ کې يې ونيسي ورته ووايې چې:

هغه ليونۍ زه يم.

ما پسې ستړيه!

دمه شه زما غيږ کې،

سلګۍ مه وهه زما درسره زړه چوي.

خو داسې نه کيده. نيغه پورته شوه، بلې کوټې ته لاړه، خوله کې يې غوټه څادر کيښود، ښه يې وژړل. تير وختونه يې ذهن کې تاويدل. پښې يې وترپولې، څو سوکان يې ځمکې ته ورکړل، پلار ته يې د ښيرا لپاره لاسونه پورته کړل خو ادا ترې هم نه کيده. له خولې يې صرف يوه جمله بار بار وتله « **ولې پلاره؟** »

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان يې راټول کړ، له د چايو ډک ترموز يې سره د بورې او ډوډۍ راواخيست، واپس د اسد خواته لاړه. پياله يې ډکه کړه، په پتنوس کې يې د ډوډۍ تر څنګ کيښوده. اسد ته يې مخامخ په فرش نږدې کړه ،هغه يې په ليدلو حيران شو. پوښتنه يې وکړه:

-ته څه پوهيږې چې زه له خوږ چاې سره ډوډۍ خورم؟

له جينۍ نه لار ختا شوه.

ـ اغه! دغه! اغه !دد دلته چې څوک راځي، مونږ ورته داسې چاې ورکو تته لګه چې په اول ځل راغلی يې؟

اسد خبرې سره بيرته دمه شو. حيرانتيا يې ختمه شوه.

ـ هو اول ځل دی او دا هم په اول ګورم چې تاسې داسې ميلمستيا هم ورکوئ!

جينۍ د پاتې کيسې غوښتنه وکړه او د اوريدو لپاره يې ځان جوړ کړ.

پيالې نه ګرم تيونه ختل، د اسد يې بره مخ و هله پاتې کيسه يې راوخيسته:

-هسې دا کيسه خو پوره ناول دی زه هم دلته ډير وخت نشم پاتې کيدلی. ستاسې د رزق مخه نيولې کيږي. لنډه يې وايم د ښار نه مې دوه ملګري راغلي وو، مازيګر سره د خوږ په غاړه ناست وم يو بل ګاونډۍ کې چې زما له هر رازه خبر وه ساه او تيګاه مخې ته ودريد، بې له سلامه يې راته وويل:

-اسده ته بې غمه ناست يې او هلته يې ستا مينه کوژده کړه!

دې کس به نور څه هم ويلې و خو زه په ځان نه وم پوی شوی چې په هوش کې شوم سيروم مې لاس ته تير و ما يې پيپ په شرق له لاسه جدا کړ. ملګرو نيولی خو زه نه پاتې کيدم. له دواخانې مې ډير مزل کړی و. غوښتل مې چې د جينۍ پلار وولم خو دا مې احماقانه فيصله وه. ما زور واهه چې يو څو کلکې څپيړې مې مخ ته ونيول شوې. ايله مې پام واوښت. هماغه د ښار ملګرې جواد وه. بيا يې کينولم او نصيحت يې راته شروع کړ. رښتيا هم اوبه له ورخه تيرې وې. زما مرکه پرې يوه سهار وه. بل ماښام خو غريبۍ مې مخه نيولې وه .خو څو ورځې ورسته پوهه شوم چې د ښار کوم مالداره کس پرې مرکه کړې او بې له دې چې معلومات وکړي، د پيسو په بدل کې يې ورکړې. له واده يوه نيمه مياشت پس د هغې مالداره کس درک ونه لږيده، کور يې هم بدل کړی و خو پلار او ورونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې پرې پيسې اخيستې وې. بيا يې د مظلومې لور پانه وا نه ړوله خو رښتيا ده چې

زوی د ادم زنده باد

لور د حوا په هـوا

افتخار په شاعرۍ کې ډير ښه غرېږي. دلته پلاران فکر کوي چې لور د خزان د ونې هاغه سپکه پاڼه ده چې باد هر خوا يوړه پروا نه کوي. دلته زوی ډير محترم دی خو « لور يا د کور ده يا د ګور » زر افسوس په دې متل د پښتنو.

کيسه راتولوم هغه چې هر چيرې وي خوشحاله دې اوسي او زه ډاډه يم چې د زوی نوم به يې اسد وي. يوه خبره بله چې زه يې له ډير وخت خوب کې وينم. هميشه اوبو اخيستې وي خو ماته نه ښکاري خو بيګا چې راته ښکاره شوه ما ورته کتل خو لاس مې نه ور کاوه نه پوهيږم چې هغې سره څه روان دي؟ له سترګو اوښکه پياله کې ولويده کوټه په يو ځاځکي بيا خاموشي ونيوه خو ادا خاموشي په سلګيو ماتيدله دوه ميين سره يو بل ته ژاړي. وخت هم عجيبه کاني کولې ملاقات يې د ميينو داسې ځای ته راوست چې بايد نه وی شوي خو د پلار بې پروايي د لور اينده داسې جوړه کړې وه چې خپل عاشق ته يې له شرمه ځان نشو معرفي کولی.

اسد پورته شو.

- هسې راسره ژاړې ته زما څه يې بايد په خپل قسمت وژاړې چې د داسې ديرې ميلمنه کړې يې باور وکړه له زړه درته خفه يم خو له وسې مې نه ده پوره چې ودې باسم. ما هميشه د رنډيو له خولې کيسې ناولونه لوستي خو نن درته ما کيسه وکړه جالبه ده کنه ده؟ هههها بايد تا واورو خو ښښنه غواړم ستاسې وخت نشم نيولی زه څمه اجازه راکړئ.

جينۍ را ولاړيدو کې وه چې وييې ويل:

د رنډيو کيسې واقعي چې دردونکې وي خو **که ما درته خپله کيسه وکړه له ښځو به دی ساه وخيجي.**

اسد دا خبره دومره زړه ته ونه لېږله او نه پرې پوهه شو خو جواب کې يې ورته وويل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ الله ﷻ دې له دې سپک بازاره ازادي په نصیب کړه.

تاو شو دروازې ته، جینۍ پسې غږ کړ:

ـ دلته خو چې هر کس راغلی بیرته تګ کې د موبایل نمبر غواړي خو تا ونه غوښت .کېږي چې زما نمبر ولیکې؟ هیله ده سوال درته کوم.

زړه یې بیا را ډک شو...

ـ بښنه غواړم ما سر کې وویل د ملګرو لخوا مجبور شوم چې راغلم هسې نه خولې نه مې درته داسې څه ووځي چې خفه شې!

له دې سره یې ور خلاص کړ دا چې بوټان په پښو کړي یو لاس یې د دروازې بیخ کې او په بل لاس یې بوټ پښې ته جوړواه، جینۍ پرې بیا غږ وکړ. اسد پسې بره وکتل د جینۍ شاته الماری کې یې په تصویر سترګې ولږیدې!

دروازه خپله بندیدو کې وه چې د ګوتې نوک یې ترې ونیو یو اخ یې له خولې ووته جینۍ را منډه کړه چې ګوتې یې وترې خو د اسد پام هاغه نیم تصویر ته و چې پوره نه ښکاریده کوشش یې کاوه چې تصویر پوره ووینې زړه کې یې څه ټکه لویدلې وه. جینۍ د څادر پیڅکه وشلوله، په ځان پوهه نه وه چې تمبوزک یې خلاص شوی و. د اسد زخمي ګوتې نه تاوه وه تر څو ویې تړي هغې پرې غږ وکړه :

-څه کوې!؟

جینې چې سترګې پورته کولې، نیم څادر یې پښې لاندې نیول شوی وو. اسد پوی شو چې څادر یې له مخه لویدلی. جینۍ سر راپورته کړ خو اسد ترې مخ واړو او

دا یې دروازې کې همداسې پرېښوده .خلاص مخ یې پسې کتل چې د کور لویې دروازې خواته په داسې حال کې روان دی چې وینه یې له ګوتې څاڅي. ملګرو ته یې چیغه کړه. ملګری یې سره د هغې کس چې د جینۍ خاوند و، را ووتل. اسد پسې بهر په وتو کې وو چې د جینۍ خاوند غږ کړ:

-نبیلې! وه نبیلې! لکه چې ګاک دې بیا ځانته نه دی پرېښۍ ها؟ زه به تاسره ګورم

اسد د نبیلې د نوم اوریدو سره ټول څه چې یې لیدلي وو، په ذهن کې تتې څپې والې. هاغه د لونګو بوی، سور رنګ، د جینۍ ناسته، د منو کلک ست، د چایو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره وچه ډوډۍ او په تېره هاغه نیم تصویر. موده ورسته يې د نبيلې نوم واورید هغه خبره يې ورته ياده شوه:

-(که ما درته خپله کیسه وکړه له پېنو به دې ساه وخیجي) غوښتل يې په کور بیرته رامنډه کړي خو د بدن غړي يې سست شول، له پېنو یې ساه والوته. عصمت وویل:

ونیسه لاس يې زخمي شوی .بې هوشه شو. جواد په شاه تر موټره یوړ، سیده يې تر عمومي لنډ هسپتاله ورساوه. عاجل واټ کې يې داخل کړ. دواړه ملګري ورته اوتر اوتر کیدل. پنځلس دقیقې ووتې، اسد په هوش کې رانغی. جواد عصمت په اوږه وټپاوه:

-دیخوا وګوره!

عصمت سر راپورته کړ په ځنګ يې وکتل رښتیا هم حالت ډير عجیب وو، ویې لیدل چې شیبه مخکې چاسره ناست و په وینو ککړ په تزکیره کې يې یوه زنانه اچولې، عاجل خونې ته را داخل کړه خو نبیلې ساه ورکړه. پولیس يې تر ځنګ نږدې را ورسیدل. سرې يې د جینۍ په قتل ونیو.

خو په دې راز یواځې اسد پوهیده چې قاتل د نبیلې خاوند نه، نبیله خپله ده!

خو حقیقت دا دې چې د نبیلې قاتلان پلار او ورونه وو.

پای / ایران / شهریار

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library